

ne potrgate takoj, jih bomo napravili žičaste, želesne!" In zgodilo se je tako — državi pa je ostalo nekaj vinarjev več za napravo novih kanonov! — Čudno pa, da se je od tistih dveh železnih vrvi do letos iz premenila ena že v kopeno!

Tudi stojalo za dežnike je šlo naranzen, treba tedaj popravila — ki je najbolj ceno: Dijaki ga naj plačajo — saj oni postavljajo dežnike vanje!

No — seveda — pa so plačali popravo dijaki.

Da naj dijaki plačujejo črnijo, se niti ne čudimo, saj se to zahteva celo na nekaterih šudskih šolah. Toda to črnijo je na najdražje, kar ga poznamo: Cena 1:20 K za vsakega učenca na leto pač ni malo. Računajte pa samo: 400—500 dijakov po 1:20 K — pa dobite vsoto, da se tu i vi začudite, da porabijo dijaki toliko črnila za 20—30 šolskih nalog. Da pišejo dijaki vse druge stvari le s svinčnikom, itak vsak ve.

"Pa je to gotovo tinta posebne vrste!" boste ugovarjali.

Da, da — posebne vrste je na nekaterih šolah, take — da se le čudimo, da se gospodje profesorji ne upro, ko morajo popravljati naloge, pisane s tako slabo tinto.

Konec leta pride še en splet šen račun: "Za razne stvari, ki ste jih med letom pokončali, prinesite še vsak 48 h, pa gotovo, ker drugače ne dobite šolskega izpravevala!"

Da, da — pa je prinesel 48 h celotisti, ki je prejel z izpravalom kopotrojk!

Čudimo se, da je to mogoče v državi, kakor je — avstrijska!

Kaj bi se ne moglo prisluškati za črnijo toliko pridobičkarji, da se izogne takim mučnim eksekucijam?

"Dá, oni denar dobe vendar šolski sluge za oskrbovanje tintnikov!"

"A tako? Kaj nima država toliko, da plačuje svoje sluge po delu in vrednosti?"

Malenkostiso — pa vendar stvari takotežke, da razburjajo nas starše, ko so otroci vedno nad nami za težnje malenkosti. Razburjam se osobito zato, ker vidimo v tem še nekaj težjega.

Da morajo dijaki nositi v šolo vinarje za razne stvari, to verujemo, ker smo enako moralni delati nekdaj sami. A kdo nam pa jamči, da mora nesti naš otrok res 48 h in ne samo 20 h, da nas natiorej za 18 h opeharil?

"Ako pa imate tako pokvarjene otroke, potem pa — adijo!" — pravite.

Ne tako! Pri najvestnejši vzgoji se ne more zabraniti, da pade otrok v greh — saj zaide v slabodružbo in — saj je človek!

In tako se otroka uradno zavaja k malenkostnim nerdenostim, ki pa postanejo lahko velike!

Tedaj proč s temi eksekucijami! Država pač lahko žrtvuje toliko kron, da se renowira star izrabljen inventar, nedobil treba puščati kri našemu revnemu dijaštvu, nedabi semu dajalo prilike, da postane nepoštano in ne da bise vcepljal v mlada srečut kričenosti, ko mora plačevati dolg za nestorjene grehe.

Pa še eno stran gospodarstva moramo grajati! To grozno štedenje s kurjavo na nekaterih šolah. So nekatere šole, na katerih so se morali pozno v jeseni dijaki in profesorji mnogo dni tesno zavijati v svoje jesenske suknje, da so mogli sploh prestajati.

In zračenje! Neka šola je, na kateri je sluga okna enega razreda z žrebljem zabil, da niso mogli gojenci odpirati oken in sobe pojavno zračiti.

Naj se nam ne reče, da pavšalno sumničimo. Vsisi slučaji, kisimo jih navedli, sole troha izobilice, ki se gode dan za dan! V to so nam priče gospodje profesorji-razredniki sami, ki so obsojeni v tako in enako eksekuiranje in je nam na pričo nebroj dijakov, ki pohajajo naše srednje šole in ki žele ob takih plačilnih nalogih vse srednješolsko upravo v zadnji kotiček Hadesa.

Nismo imeli s tem namena žaliti in napadati, imeli smo le namen, da pomagamo do izboljšanja neznotnih razmer.

Književnost in umetnost.

Zivi človek po smrti dalje? — To knjigo je razglasil "Učit. Tovariš" v inseratu zadnjih dveh številk. Ker se zanimam za spiritizem, sem jo takoj naročil, vesel, da dobitim tudi Slovenski prvo knjigo take vsebine. Ali, kako sem debelo pogledal, ko dobim knjižico z nemškim naslovom: "Unser Verkehr mit den jenseitigen Weltbewohnern, als Jos. Haydn, L. v. Beethoven, Fr. Liszt, H. Heine, Priestern, Selbstmörder u. m. a."

Herausgegeben und den hochgeehrten Herren Naturforschern, Psychologen zur weiteren Erforschung dieser merkwürdigen, unbekannten Naturkräfte und ihrer geheimnisvollen Erscheinungen ehrfurchtsvoll gewidmet von Thomas Kunstic, Volksschullehrer a. D. in Gonobitz. Preis 1 K, mit Postversendung 20 h mehr. NB. Wichtig für jedermann, besonders für Tonkünstler, Musiker, Priester und lebensüberdrüsig Mitmenschen".

Pričakoval sem vendar, da najdem v knjigi vsaj kratko razpravo o spiritizmu. Toda nič vsega tega. Le v "Predgovoru" omenja izdajatelj važnost spiritizma prav na kratko. Med drugim pravi:

"Schon der große Philosoph Immanuel Kant behauptete seiner Zeit, daß es künftig hin noch bewiesen werden wird, daß der Geist des Menschen nach dem Abstreifen seiner irdischen Hülle, was wir fälschlich Tod nennen, fortlebt" und an seiner Vervollkommenung weiter arbeiten muß und daß er schon hier in einer verküpften Gemeinschaft mit allen immateriellen Naturen der Geisterwelt steht."

Potem pa pravi nadalje pisatelj, da je tudi on imel vse za "humbug", a se je sam prepričal ob spiritističnih sejih, da umri še živijo in da lahko z njimi občujemo. Sklene pa tako-le: Wenn die Menschheit diese Wahrheit voll erfaßt haben wird, dann wird das Reich Gottes auf Erden seinen feierlichen Triumph feiern. Es wird an Stelle des Hasses Liebe, an Stelle des Zornes Geduld und an Stelle des Neides Wohlwollen treten. Dieses wünscht mit diesem Büchlein zu erzielen der Herausgeber."

Nato sledi 26 protokolov spiritističnih sej. Zanimive so vse, vendar jih bo umel le čitatelj, ki se je že prej poučil po kakem spiritističkem delu, recimo po dr. Frieseju izbrani knjigi "Stimmen aus dem Reich der Geister" ali pa po epohalnem delu Aksakovem: "Animismus und Spiritualismus".

V "zaključni besedi" pravi pisatelj: "Aus diesen wahrheitsgetreu niedergelegten Protokollen geht deutlich hervor, daß der Mensch unsterblich ist und nach dem Leiblichen Tod in den Sphären fortexistiert und an seiner Vervollkommenung weiter arbeitet."

Die Namen der anwesenden Zeugen (v omenjenih spir. sejih) stehet zur Verfügung. Kdor se zanima za 31 strani broječno knjižico, jo dobti v Konjicah pri g. tovariju Kunstiču. Janko Leban.

Zvonček objavlja v 1. štv. to izbrano vsebino: 1. Materske pesmi V. Vošnjak. Pesem. — 2. Strugar Pavel Pavlovič. Teodor Storm — Fr. Ločniškar. Povest. — 3. Zima. S. P. Pesem s podobami. — 4. Laživa Danica. Mara Gregoričeva. Igra. — 5. Dobra kupčija E. Gangl. Pesem s podobo. — 6. Danes meni — jutri tebi. Engelbert Gangl. Povest s podobo. — 7. Pozimi. J. P. Uvetan Povest. — 8. Sonja. E. Gangl. Pesem s podobo. — 9. Pouk in zabava. Zastavica v podobah. — Jubilej Petroleja. — Zimsko zaviranje. — 37 milijonov božičnih darov. — Kotiček gospoda Doropolskega. — V enajsto leto. — Najtopleje priporočamo!

Obrambni vestnik.

* Skandal. Pod tem naslovom smo priobčili v eni decemberski številki notico o kuharskem tečaju v hotelu "Tivoli". Hkrati smo vprašali, kdo je pravzaprav provzročil, da je prišla Nemka voditi tečaj. Danes pa vemo, da jo to zasluga restavratev imenovanega hotela. Ko je dotična Nemka vodila nekje na Koroskem sličen tečaj, jo je restavrat takoj angažiral, rekoč: "K nam morate tudi priti, gospodična!" In ko mu je le-ta odvrnila, da so na Kranjskem tudi že za to izprashane učiteljice, ji je on odrezal: "Toda boljših ne od Vas". Čast in dika vremu možu, ki ima tako dobro mnenje o slovenskih učiteljicah!

Učiteljiščni vestnik.

Učiteljiščnikom v pomislek.

Piše F. K.

II.

Ni dovolj poznati samo psihe posameznika, marveč tudi socialne celote in mase. Učitelj nima opraviti samo z enim učencem, temveč s celim razredom. Psihiški akti posameznika so v gotovih časih, pod gotovimi okoliščinami po kvaliteti in kvantiteti popolnoma različni. V mesecu so misli čuvstva poedinca vedno odvisna od psihiškega stremljenja slednje. Istotako pridejo tudi v organizirani socialni družbi skupne psihiške težnje v poštev. In ali ni razred učencev končno socialna skupina? V poenu besede, kot se rabi v vsakdanjem življenju, ne, če pa pomislimo na stremljenje, skupno dušno napetost, končni smoter, moramo

*) Sim. Gregorčič pravi Bogu v svoji "Človeka nikar":

Ko ilnato boš ječe stri,
ne bom umrl...

pritrditi. Kdor pa hoče imeti uspeh, mora poleg razmotrej duševnih dejstev, ki se pojavijo v poedincu v normalnih razmerah, poznati tudi vsaj deloma socialno psihologijo. Zadnje se na učiteljišču niti ne omenja kakor ne bi eksistirala, dasiravno je ogromne pedagoške važnosti. Koliko pa se vzame na učiteljišču psihologije, ki ji je namen podati temeljna psihološka dejstva posameznika, in kakšna je snov po kolikosti in kakovosti, je znano vsakomur, ki se je bavil s predpisano knjigo "Allgemeine Erziehungslehre v Dr. G. A. Lindner, zwölfe Auflage von Dr. Theodor Tupetz" je knjiga, ki naj poda temelj. V skromnosti se knjigi niti ni dalo naslova psihologije, kar pa je vendar nje glavni namen. Pa to se niti ne pride, ko bi le snov bila nekoliko obširnej in prikrojena po rezultatih moderne empirijske, eksperimentalne psihologije. Namen knjige je, podati kandidatu osnovne psihološke pojme, na katerih naj bi bil zasnovan ves metodološki in hodegetiški načrt. Nedostatki so veliki, in vsak, ki se je količaj intenzivneje bavil s tem potrebnim in interesantnim, čeprav le kot s šolskim predmetom, je spoznal, da knjiga ne poda najnujnejših razmotrenj vzročnih zapovrstnosti, psiholoških zakonitosti, se manj pojem o ponenu in sili človeškega mišljenja.

Drugo, kar sem že omenil, ne pride tako nujno v poštev, kot nedostatek, da ne da knjiga nikakih razmotrov in kavzalnih prehodov posameznih psiholoških tvorb. Se manj pa jemlje ozir na psihične pojave, ki so v direktni zvezi s fiziološkimi; in vendar so psihična razmotrena s fiziološkega stališča objekt modernim psihologom, a poleg tega velikega pedagoškega pomena. Vsega tega predpisana učna knjiga pogreša, dolžnost posameznika je, nadomestiti nedostatek potom samoizobrazbe. Tu ni odlašanja, brez vseh izgovorov na delo! V "Sammlung von Abhandlungen aus dem Gebiete der pädagogischen Psychologie und Physiologie" se nahaja mnogo prekrasnih del, ki bi prestudirana izpolnila vrzeli. Priporočljivo je, da bi se intenzivneje bavili s posameznimi deli avtorjev, ki so vse življene posvetili študiji človeške psibe; n. pr. W. Wundt: Grundriß der Psychologie; Spencer: Prinzipien der Psychologie; Rehmke: Lehrbuch der allgemeinen Psychologie, Die Seele des Menschen.

(Dalje.)

Deželno slovensko učiteljsko društvo v Ljubljani je priredilo dne 29. jan. svoj tretji sestanek s tovariši učiteljiščniki, pri katerem pa ni g. dr. Žerjav predaval o narodnem gospodarstvu — kakor smo to naznali — temveč se je zaradi dlakocepstva ravnatelja Černiceva morala tema in predavatelj premeniti. Poročal je tov. Jelenc o šolskohigienični razstavi v Londonu. Predavatelj je natančno izpolnil svojo nalogo in nam s tem pokazal, kako koristna so slična potovanja in koliko nudijo človeku z ozirom na razširjenje njegovega duševnega obzora, če zna prav izrabiti vsako priliko in zna spoznavati življene. Pri poročilu o razstavi sam se je marsikomu krčilo srce, zakaj vsi smo spoznali, kako veliko skrb in pozornost polagajo razna oblastva na dobro šolstvo drugod in kako malo v primeri se storji za to pri nas. Po sklepnu poročevalca je povzel besedo tov. in deželnini poslanec Gangl, ki je po kratkem posnetku nekaterih misli predgovornika prešel na prvotni določeni tema o narodnem gospodarstvu. Primerjal je najprej ta predmet s predmeti, ki se poučujejo na avstrijskih učiteljiščih, in dokazal, da je narodno gospodarstvo za učitelja z ozirom na njegov delokrog in blagor narodov iste važnosti kakor z ozirom na njegovo strokovno delovanje — pedagogika, ker duševna emanicipacija, za katero deluje v šoli, je neobhodni predpogoj gospodarske osamosvojitve. Pri pogoju k smotru pa je zavest posameznika, da spoznava smisel gospodarskega dela, brez katerega ni mislit na kako celokupnost osamosvojitve. In kdo naj vdahne smisel gospodarskega življenga v narod, če ne učitelj; a kako ga najvdahne, če ga v premnogih slučajih niti sam nima, ga ni prejel tam, kjer se mu je podejalo vse dobro za narod — v šoli. (Že zdavnaj smo prišli do spoznanja, da če si hočemo česa pridobiti, s čemer bi povzdignili narod in njega socialni položaj tudi z izvensloškim delovanjem, ne smemo tega pričakovati od šole, temveč si moramo sami to pridobiti s proučevanjem gospodarskih in socialnih vprašanj in spisov. V tem oziru bi opozarjal tov. učiteljiščnike na našo socialno revijo "Naši Zapiski". Opomba pisca!) Krasno je pa očital tov. poročevalce razvoj in gibanje, ki nastane v narodu kot posledica gospodarskega dela in osamosvojitve, nameč dusevne osamosvojitve, katere posledica je samozavest, ki vzraste v narodu, in posledica tem demokratizem, ki se nam prične označevati v enakosti posameznikov in stanov, da zna vsak posameznik ceniti svoje delo in njega pomen za celoto, da zna vsak stan ceniti svoje delo in njega pomen za celoto ter da se vsak posameznik zaveda, da je on uvaževan in njegovo delo cenjeno od celote, ker je neobhodno potrebno za celoto — najsibode še tako malenkostno in skromno. Tega posledica pa postane sam o bramba posameznika in stanov ter tako naroda, da se ne da zavajati in podvreči tem ali onim faktorjem. Višek vsemu pa postane naredna zavest, ki ji dajejo trdno podlagu vsa prej našeta dejstva in do katerih pridemo le na ta način, da prodro vsa ta stremljenja v narod

in postanejo njega last. — Nato se oglaši k besedi tov. Likar, ki poudarja, da veljajo vsa ta načela in pot tudi za učiteljstvo, da je tudi njega smoter osamosvojitev v prid narodu, ki pa prodre in pride le na ta način do veljave, če se vsak posameznik zaveda svoje načoge in po pojmi sodobne toke svetovnih kulturnih gibanj. Prodira pa lahko smisel teh stremljenj v naših vrstah le na ta način, če ga širi vsak posameznik v sebi in pri drugih ter ne čaka, da ga zbuja še le drugi. — Temu delu resnosti je sledil zabavni del sestanka, in naši tovariši učiteljiščniki so nam pokazali, da naše učiteljiščne vestne čuva priznanje dobrih pevcev od drugih zavodov in se to goji sedaj še bolj in v veliko višji meri nego nekoč. Da ne bom hvalil gostilnicarja, kot je sicer tako v navadi pri naših poročevalcih o zborovanjih, naj mi čitatelji dovolijo omeniti, da smo imeli razen enega tovariša z dežele tudi nekaj naših cenjenih naprednih tovarišic v svoji sredi. Živela!

Glasbeni vestnik.

Tečaj za pevovodje.

Slovenci smo pevski narod. Kamor človek gre, vedno sliši ubrane glasove, ki pojo le narodne pesmi. Umetne pesmi se tudi pojo, a tako, da človek res občuje, kako je mogoče narediti iz lepe preproste pesmi tako moderno skladbo glede disonanc. Zapaziti je, da slovensko petje ni več tako na višku kakor nekoč. Kaj je vzrok? Učiteljstvo se je prej pečalo tudi z orglanjem, ko je to opustilo, se niso učitelji brigali tudi za glasbo več tako kakor nekoč, zakaj vsakdo je reklo: "Kaj se hočem učiti, saj ne bom organist." In tako je manjšalo na deželi ljudi, ki bi vodili pevske zvore; če so jih pa vodili, so bili pa sami najbolj potrebeni vodstvo. Tako je slepec vodil slepega. Pri takih razmerah ni bilo mogoče dobiti uspehov. Ustanovili so sicer "Zvezno pevskih društev", a ta zveza je mrtvo rojeno dete, ki deluje samo na papirju.

Kaj je potrebno, da povzdignemo petje? Najprvo to, da se vzgojijo ljudje, ki bodo zmožni voditi pevske zvore in ki bodo stremili za višjim smotrom, kakor je lokalna zabava. Slovensko deželno učit. društvo je ustanovilo v ta namen glasbeni odsek, ki ima v prvi vrsti namen vzgojiti dobre pevovodje. V začetku januarja je prišel odgovor Gl. Matice na prošnjo, ki ji je poslat glasbeni odsek, da dovoljuje uporabo prostorov kjer naj se vrši za učiteljiščne tečaj za pevovodje, voditelj tečaja, koncertni vodja M. Hubad, je snov razdelil v tri dele: v teoretični, teoretično-praktični in praktični del. Teoretični del vsebuje teorijo, harmonijo (kot stranski predmet) in glavne pripomočke izobrazbe glasu (Stimbildung), teoretično-praktični del pa pevsko šolo, vokalizacijo, deklamacijo in metodiko pouka. Praktični del ima poizkusne nastope po načelih, ki se mu vsade pri prej o